

CUVÂNT ÎNAINTE

" Reformațiunea nu s-a încheiat cu Luther, așa cum socotesc unii, ci ea trebuie continuată până la încheierea istoriei lumii." Ellen G. White. Marea Luptă, pag 147.

Pentru mulți dintre Adventiștii sinceri, apar unele întrebări care îi îndeamnă la meditație. S-a împlinit profeția cu privire la reformațiunea prezisă, sau se va împlini de acum ? Există profeții care să arate clar către o reformațiune în timpurile noastre ? Care este evenimentul cel mai marcant care să ne arate începutul acestei reformațiuni ? Care sunt caracteristicile unei reformațiuni de origine divină față de una falsă? Voi încerca să răspund la aceste întrebări printr-o prezentare clară cu ajutorul textelor din Biblie, ale scrierilor Spiritului Profetic și al documentelor istorice.

Ne vom întoarce în timp pentru a examina unele pietre istorice de hotar și, evenimentele care au avut loc în cadrul bisericii Advente. Vom trasa începutul Mișcării de Reformațiune prin crizele teribile cu care s-a confruntat atât Biserica cât și lumea de acum optzeci de ani de ani.

Dorința și rugăciunea mea este ca Domnul să vă binecuvânteze și să vă călăuzească în dorința dumneavoastră de a vă familiariza cu profețita Reformațiune a secolului XX.

Autorul

Dumnezeu a vorbit către Ieremia în următoarele cuvinte: “Așa vorbește Domnul: Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” “Dar ei răspund:” Nu vrem să umblăm pe ele!” 1.

Astăzi, creștini umblă pe multe căi. Multe din acestea conduc departe de Dumnezeu și de adevărul Său. Credința unora în Dumnezeu este confuză și distorsionată datorită teologiilor eronate și a doctrinelor false. Dumnezeu are doar o singură cale, cea veche, care duce spre viața veșnică. “Ilie a zis atunci întregului popor: ‘Apropiati-vă de mine!’ Tot poporul sa apropiat de el. Și Ilie a dres altarul Domnului care fusese dărâmat.” 2.

Ilie a refăcut altarul cel vechi, nu a zidit un alt altar. Ca adventiști, trebuie să reconstruim altarele adevărului care au fost dărâmate de către dușman, și să zidim pe fundamentul trainic care este Isus Hristos. Doar puțini sunt aceia care vor să rezidească altarul care a fost dărâmat. Marea majoritate doresc să zidească altare noi, și să aducă jertfe dumnezeilor lor. În timpul lui Noe, doar acei care au intrat în arcă au fost salvați, și anume opt persoane. Toți ceilalți, care au rămas în afară, au pierit. Ei au respins mesajul salvator al lui Dumnezeu. Se va întâmpla la fel și în zilele din urmă?

Prin serva Sa, Ellen G. White, Domnul a trimis mesajele adevărului Său către biserică. Ea a fost chemată de Dumnezeu să avertizeze, să sfătuiască și să ajute poporul să se pregătească pentru a doua venire a lui Isus Hristos. Mesajele de trezire și reformațiune au fost date foarte clar. Ea a fost un serv credincios care cu bucurie a vestit întreita solie îngerească. Fiecare avertizare și fiecare chemare solemnă la pocăință au fost rostite sau scrise cu iubire.

Sora White, așa cum obișnuim să o numim, a trăit între anii 1900 și 1915 în Elmshaven, California, unde ea a avut viziuni despre o reformațiune care trebuia să se întâmple în viitorul apropiat.

Volumele 6 - 9 din Mărturiile pentru Comunitate au fost scrise în Elmshaven în perioada amintită și conțin adevăruri prețioase despre o trezire și reformațiune imediată. În volumele 7 și 8, în particular, se face o chemare la o trezire și o reformațiune definitivă.

“Dacă nu are loc o trezire și o reformațiune în mijlocul poporului lui Dumnezeu, acesta nu va putea trece peste încercare.” 3.

“Afară de cazul când are loc o reformă hotărâtă în mijlocul poporului lui Dumnezeu, El își va întoarce fața de la ei.” 4.

Să aruncăm o privire asupra mișcării advente de la începutul ei.

PROFEȚII DIVINE

1844: “Un spirit de rugăciuni serioase și solemne a fost simțit la sfinții de pretutindeni. O solemnitate sfântă plana asupra lor. Îngerii supravegheau cu adânc interes succesul soliei, îi ridicau pe acei care o primeau și îi smulgeau de la lucrurile pământești, spre a fi adăpați cu bogăție de la izvorul mântuirii. Atunci poporul lui Dumnezeu a fost primit de Dânsul. Isus privea asupra lor cu plăcere, căci Chipul Său se oglindea în ei.” 5.

Cu adevărat, era o condiție spirituală minunată. Dar, devenim triști când citim că o schimbare în rău avea să aibă loc în curând.

1852: “Acum câțva timp căutând în jurul meu pentru a vedea urmașii blândului și umilului Mântuitor, spiritul meu a fost foarte tulburat. Mulți dintre cei ce pretind a aștepta apropiata venire a lui Hristos, se aseamănă tot mai mult lumii și caută cu mult interes laudele ei, în loc să caute a preamări pe Dumnezeu. Ei sunt reci și formalști, asemenea creștinilor numai cu numele de care cu puțin mai înainte s-au despărțit. Cuvintele adresate comunității Laodiceea, descriu în mod lămurit starea lor actuală.” 6.

1856: “O, câtă mândrie mi-a fost arătată în pretinsul popor al lui Dumnezeu! Ea a crescut în fiecare an până ce acum este cu neputință a îi deosebi pe preținșii adventiști, păzitori ai Sabatului de lumea din jurul lor.” 7.

1860: “Mi-a fost arătată starea josnică a poporului lui Dumnezeu; și că Dumnezeu nu s-a depărtat de la ei, ci ei s-au depărtat de El și au devenit încropiți.” 8.

1865: “Poporul este împovărat de îmbuibare și băutură și de grijile vieții acesteia. Ei se cufundă tot mai adânc și mai adânc în spiritul de întreprinderi lumești. Ei sunt ambițioși după câștig. Spiritualitatea și

devoțiunea sunt rare." 9.

1868: "Le-am istorisit lucrurile care mi-au fost arătate și le-am spus că numai un mic număr dintre acei care mărturisesc acum a crede adevărul vor putea fi mântuiți, – nu pentru că n-ar putea fi mântuiți, ci pentru că ei nu voiesc să fie mântuiți pe calea rânduită de Dumnezeu." 10.

1882: " Isus privește la poporul Său și astăzi El vede o mare nerecunoștință, un formalism gol; ipocrizie, mândrie fariseică și apostazie... Biserica și-a întors spatele și n-a mai urmat pe Domnul Hristos, conducătorul ei și, îndreaptă în mod constant către Egipt." 11.

1888: "Punctele care privesc adevărata condiție a celor care spun că formează poporul lui Dumnezeu, vorbesc mai tare decât mărturisirea lor și este evident că o putere a tăiat cablul care îi ancora de Stânca Veacurilor, iar ei sunt în derivă pe mare fără compas ori hartă." 12.

Acestea sunt teribilele adevăruri asupra condiției reale a pretinsului popor al lui Dumnezeu. Acei cărora Dumnezeu le încredințase sarcina de a fi purtătorii Săi de lumină printre neamuri, din păcate au început să dea înapoi. Dumnezeu a încercat să trezească biserica Sa printr-un mesaj special al speranței. În 1888 El a ales doi tineri, A.T. Jones și E.J. Waggoner, pentru a da bisericii Sale mesajul "Hristos Neprihănirea Noastră." Cu ocazia întâlnirii istorice de la Minneapolis, Minnesota, din 1888, acești doi frați au căutat stăruitor să motiveze biserica către un nivel mai înalt de spiritualitate. Prețioasa lumină a mântuirii prin meritele lui Hristos a fost soluția necesară pentru legalismul și formalismul care era permis de către conducerea bisericii.

Elder Waggoner a avut o viziune în care Hristos atârna pe cruce. Aceasta l-a condus să facă un studiu al Bibliei cu tema "Dumnezeu în Hristos împacând lumea cu El însuși." Într-o scrisoare, sora White scria celor doi frați:

"Mesajul dat nouă prin A.T. Jones și E.J. Waggoner este mesajul lui Dumnezeu către biserica din Laodicea." 13. De asemenea ea a mai scris: "Domnul din marea Sa milă, a trimis poporului Său cea mai prețioasă solie, prin pastorii Jones și Waggoner." 14

Prin mesajul îndreptării prin credință, Dumnezeu a pus poporul Său față în față cu nevoia lor cea mai arzătoare. La conferința și seminarul de 26 de zile din Minneapolis, au fost prezente uneltele rânduite de El să pregătească poporul să vestească întreita solie îngerească.

Din păcate, în timpul sau după sesiunea conferinței din Minneapolis nu a avut loc o trezire spirituală sau o reformă pozitivă. Dacă biserica ar fi acceptat mesajul divin, ea ar fi crescut spiritual, dar istoria ne relatează tristul adevăr că mesajul "Hristos Neprihănirea Noastră" a fost respins. Pana inspirată notează în mod clar rezultatele îndepărtării lor de Dumnezeu:

"Ei au început această lucrare satanică la Minneapolis. Iar după aceea, când au văzut și au simțit demonstrația Duhului Sfânt, dând dovadă că solia era de la Dumnezeu, ai au urât-o și mai mult, pentru că aceasta era o solie contra lor. Ei nu voiau să-și umilească inimile și să se pocăiască, să dea mărire lui Dumnezeu și să apere dreptatea." 15.

După conferința de la Minneapolis nu a mai avut loc o îmbunătățire spirituală, doar o îndepărtare continuă de adevăr. Următorul citat atestă acest declin spiritual:

1893: "Și tu, Capernaum (advenștii de ziua a șaptea care au măreața lumină), care te înalți spre ceruri (ca un punct de privilegiu), vei fi aruncat în adânc: căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma și Gomora minunile care s-au făcut în tine, ai fi existat până azi. Adevărat îți spun că în ziua judecării va fi mai ușor pentru Sodoma decât pentru tine..." 16.

1895: "În lume câștigă teren convingerea că Advenștii de Ziua a Șaptea dau un semnal nelămurit din trompetele (solia) lor și că ei calcă pe urmele celor lumești." 17.

1903: "Cine poate spune pe bună dreptate: 'Aurul nostru este curățit prin foc și hainele noastre nu sunt mânjite de lume?' L-am văzut pe instructorul nostru spre veșmintele așa numitei dreptăți, smulgându-le murdăria care era pe dedesupt. Apoi mi-a zis: 'Nu vezi cum și-au acoperit pretențios murdăria, și putrezirea de caracter? Cum a ajuns cetatea credincioasă o desfrânată? Casa Tatălui Meu a fost făcută o casă de negustori, un loc de unde s-a îndepărtat prezența și gloria divină.'" 18.

În pofida faptului că în 1903 sora White a scris "Cetatea cea credincioasă a ajuns o desfrânată", Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea încă era rămășița poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a uitat și nici nu a respins biserica pe care o iubea. În mod continuu, El i-a trimis avertizări și ocazii ca să se întoarcă la El. Oricum, a trebuit să vină timpul când Domnul a respins-o datorită nesupunerii voinței Sale. Întotdeauna, la

Dumnezeu, credințioșii a fost criteriul de acceptare sau de respingere.

În mintea fiecărui adventist sincer trebuie să își afle loc o întrebare de o importanță vitală. Este posibil ca Biserica Laodicea să cadă?

Biblia și Spiritul Profetic pot să ne dea răspunsul.

“Adu-ți dar aminte de unde ai căzut: pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Astfel, voi veni la tine și îți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” 19. (Sfeșnicul reprezintă biserica vizibilă a lui Dumnezeu.)

“Pentru că nu au împlinit planul lui Dumnezeu, copiii lui Israel au fost lepădați și chemarea lui Dumnezeu a fost adresată altora. Dacă aceștia se vor dovedi a fi necredincioși, oare nu vor fi tot la fel de lepădați și ei?” 20.

TEORIA PANTEISMULUI

La începutul secolului XX, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a trecut prin una dintre cele mai mari crize care au venit din interiorul ei. Doctorul J.H. Kellogg, directorul sanatoriului Battle Creek, a introdus o învățătură filozofică, care nu era în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Prin intermediul cărții **Templul Viu**, El a introdus idei panteiste care subminau înțelegerea creștină a naturii lui Dumnezeu, punând Creatorul pe aceeași treaptă cu ființele create de El.

Ellen White a luat o poziție hotărâtă împotriva acestei învățături seducătoare. Ea scria:

“Chiar acum se introduc în poporul nostru învățături spiritiste care vor submina credința aceluia care le dau crezare. Teoria că Dumnezeu, este o substanță, pătrunzând prin toată natura, este una din născocirile cele mai subtile ale Satanei... Aceste teorii urmărite până la concluzia lor logică, distrug întregul sistem al creștinismului, desființează necesitatea lucrării de ispășire și fac din om propriul său mântuitor.” 21.

S-ar părea că Dumnezeu a îngăduit ca aceste teorii panteiste să intre în biserică tocmai pentru a trezi pe poporul Său.

“Domnul Își va trezi poporul; dacă alte mijloace dau greș, atunci rătăcirii vor veni în mijlocul lor și îi vor cerne separând pleava de grâu.” 22.

“Nu vă lăsați înșelați; mulți se vor îndepărta de credință ascultând de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor. Înaintea noastră se află alfa acestui pericol. Omega va fi de natura cea mai surprinzătoare.” 23.

“**Templul Viu** conține **alfa** acestor teorii. Am știut că omega va urma într-un timp relativ scurt; și am tremurat pentru poporul nostru.” 24.

În timpul crizei Kellogg, în jur de 4000 adventiști au părăsit adevărul acceptând erezia ‘alfa.’

Atunci când mesajele trimise de Dumnezeu nu lucrează o trezire și o reformațiune, Dumnezeu din iubirea pe care o are pentru poporul Său trimite muștrări și pedepse mai puternice pentru a alerta poporul despre pericolul în care se află. În 18 februarie 1902, Battle Creek Sanitarium a fost învăluit de flăcări. În același an, pe 30 decembrie, editura Review and Herald a fost distrusă în totalitate de un foc cu o origine necunoscută. Acest foc mistuitor nu a lăsat nimic în urma sa.

Toate acestea au fost doar niște accidente? Nu! Aceste catastrofe au fost precise și motivul pentru ca ele să aibă loc a fost dat din plin. Dumnezeu a permis ca editura să fie distrusă pentru că aici se tipăreau și învățăturile romanismului, precum și alte doctrine false, distrugătoare de suflete. Oricum, în loc să lase aceste evenimente tragice să le vorbească, conducătorii au continuat să intre și mai adânc în apostazia lor.

O CRIZĂ ȘI O REFORMAȚIUNE PROFETITĂ

Ellen White a prezis că îndepărtarea de la neprihănire și adevăr nu vor conduce la o trezire și o reformațiune.

În 1913 a scris “Cuvinte de Salut” celor care se aflau în sesiunea Conferinței Generale. În aparență, acesta a fost ultimul apel solemn pentru o necesară reformațiune, dat înainte de moartea ei. Este foarte important să notăm că serva Domnului a conectat această imediată reformațiune cu o criză precisă care trebuia să vină.

“Dumnezeu somează pe aceia care sunt voioși a se lăsa conduși de Duhul Sfânt spre a-i conduce **la o lucrare de reformațiune radicală**. Eu văd o criză în fața noastră, iar Domnul îi somează pe lucrătorii Săi să intre în rânduri.” 25.

“Foarte curând, războiul dintre națiunile străine va izbucni cu o intensitate pe care nu o puteți anticipa acum.” 26.

În de acord cu Ellen White, care a fost condusă de Duhul Sfânt, singurul motiv pentru care Dumnezeu cheamă la o reformațiune se datorează apostaziei. Putem să definim foarte clar: **nu există apostazie - nu e necesară o reformațiune**. În 1909, Sora White scria că în curând națiunile străine vor fi implicate în război. Sa întâmplat aceasta? Ce altceva sa mai întâmplat în conjunctura războiului mondial care a fost profețit?

“A venit timpul când să aibă loc o deplină reformațiune.” 27.

“În curând, poporul lui Dumnezeu va fi testat prin încercări teribile; mulți dintre aceia care acum par a fi sinceri și autentici se vor dovedi a fi metale obișnuite.” 28.

Cu alte cuvinte, putem spune că o mare majoritate a membrilor bisericii se vor separa și îndepărta de El? Cuvântul sigur al profeției ne vorbește de mai multe reformațiuni care au avut loc în trecut. Despre Isus Hristos, marele reformator al tuturor timpurilor, a fost profețit că, “El va vesti o lege mare și minunată.” 29. Despre Ioan Botezătorul s-a zis, “Iată vă voi trimite pe proorocul Ilie”. 30. De asemenea, mișcarea Adventă a fost profețită: “Am luat cărticica din mâna îngerului, și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea; dar după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pânțele de amărăciune. Apoi mi-a zis: “Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați.” “Îngerului Bisericii din Laodicea scrie-i: “Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu.” 31.

Trebuie să fim de acord că o adevărată reformațiune trebuie să aibă autorizarea profeției divine. De exemplu, dacă în zilele din urmă va avea loc o reformațiune, ea trebuie să aibă la baza ei profețiile Cuvântului lui Dumnezeu și ale Mărturiilor Spiritului Profetic. Prima fază a profetizatei reformațiuni a fost prevăzută în scrierile sorei Ellen G. White. Aici avem câteva citate adiționale demne de luat în seamă:

“Încercări și punere la probă înspăimântătoare așteaptă pe poporul lui Dumnezeu. **Spiritul de război** agită națiunile pământului de la un capăt al pământului la altul.” 32.

“O trezire și o reformațiune trebuie să aibă loc sub conducerea Duhului Sfânt. Trezirea și reformațiunea sunt două lucruri diferite. Trezirea înseamnă o reînnoire a vieții spirituale, o revigorare a puterilor minții și inimii, o înviere din moartea spirituală. Reformațiunea înseamnă o reorganizare, o schimbare în teorii, obiceiuri și practici.” 33.

“În curând, nenorociri îngrozitoare se vor petrece pe tot pământul - neazuri care nu vor înceta până la a doua venire a lui Isus... Judecățile lui Dumnezeu sunt pe tot pământul. Războaiele și veștile de războaie, catastrofele prin incendii și inundații vorbesc foarte clar că timpul de strâmtorare care se va intensifica până la sfârșit, este foarte aproape. Noi nu avem timp de pierdut. **Lumea este ațâțată de spiritul de război.**” 34.

“A venit timpul când să aibă loc o reformațiune deplină. Când va începe reformațiunea aceasta, atunci spiritul rugăciunii va influența pe fiecare credincios și va izgoni din biserică spiritul neînțelegerii și al certei... Nu va fi confuzie acolo, deoarece toți vor fi în armonie cu gândul Spiritului. Barierele care despart pe credincios de credincios vor fi sfărâmate, iar servii lui Dumnezeu vor vorbi aceleași lucruri.” 35.

În broșura *The Times and the Works*, Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea a compilat diferite scrieri ale sorei White, alături cu propriile lor comentarii, care indicau o criză și o reformațiune.

“Foarte curând, luptele dintre națiunile străine vor izbucni cu o intensitate pe care acum nu o puteți anticipa...”

Când aceste calamități aveau loc în mijlocul națiunilor pământului, o altă scenă mi-a fost arătată, o mare **mișcare de reformă** în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

“Am fost adânc impresionată de scenele care au trecut înaintea mea în timpul unei viziuni de noapte. Părea o mare mișcare, o lucrare de trezire care înainta în multe locuri. Poporul nostru intra în linie, răspunzând chemării lui Dumnezeu. Dumnezeu îi cheamă pe toți cei care doresc să fie conduși de Duhul Sfânt să ia inițiativa unei reformațiuni decisive. Văd o criză înaintea noastră, și Dumnezeu îi cheamă pe lucrătorii Săi să intre în rânduri.” 36.

Aceste citate din *The Times and the Work* ne arată care era modul de gândire al fraților din

Conferința Generală a aceluși timp. Ei au crezut că, criza pe care a adus-o primul război mondial a fost timpul și locul pentru reformatiunea profetită. Predicțiile sorie White au mers mai departe și au prezis care vor fi consecințele acestui test.

“Există înaintea noastră perspectiva unei lupte continue cu riscul întemnițării, pierderii proprietății și chiar a vieții, pentru a apăra Legea lui Dumnezeu care este desființată de legile oamenilor. În această situație, rânduielele omenești vor impune o supunere vizibilă, deschisă față de legile țării de dragul păcii și a armoniei. Și sunt unii care vor impune o asemenea atitudine, folosindu-se de textul Scripturii: “Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte... Stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu.” 37.

Au primit conducătorii adventiști acest avertisment care a fost dat de către serva Domnului? Se pregăteau ei să apere Legea lui Dumnezeu în criza care urma, chiar cu riscul pierderii bunurilor și însăși a vieții lor?

În anul 1913, într-una din publicațiile oficiale a Adventiștilor din Germania, Zionswacher, președintele Uniunii Europene, pastorul Conradi a prezentat Conferinței Generale următoarea propunere:

“Mai mult, având în vedere timpurile serioase în care trăim, mă simt îndemnat să atrag atenția fraților noștri din conducere că la următoarea Conferința Generală să acționeze cu mare prudență în ceea ce privește subiectul **serviciului militar**, altfel ar aduce mari greutăți pentru mii dintre frații noștri.” 38.

Foarte îngrijorată de gravitatea situației, în 1913, sora White a adăugat aceste cuvinte predicției despre criza care urma: “Sunt unii care nu văd acum lucrurile în adevărata lor lumină și aceștia ar fi bine să învețe a privi față în față pe conducătorii lor astfel, ei pot evita greșeli serioase, dacă îl caută în mod serios pe Domnul, în acest timp și dacă își supun voința lor în totul sub voința lui Dumnezeu.” 39

Posibilitatea de a comite greșeli serioase în timpul crizei care a fost anticipată era foarte reală. Conducătorii trebuiau să fie foarte prevăzători în ceea ce privea subiectul serviciului militar. Îndatorirea lor cea mai înaltă era ascultarea de poruncile lui Dumnezeu fără a privi la consecințe.

CRIZA PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

În 1914, când Arhiducele Ferdinand a fost ucis de un glonte asasin, Europa a explodat ca un veritabil butoi cu pulbere. Peste noapte, armatele se aflau în marș, ca apoi, încleștate în conflicte sângeroase să își încerce puterea militară.

Cartierul General al Diviziunii Europene al A.Z.Ș. din Hamburg, Germania, se afla în fața unei dileme. Convingerile religioase a le aceluia care în mod conștient se opuneau serviciului militar s-au întâlnit față în față cu cererile regimului militar. Pentru creștinii care vroiau să păzească poruncile lui Dumnezeu nu exista nici o alternativă. În 1914, tinerii adventiști din Europa se aflau în următoarea dilemă: să răspundă chemării statului ceea ce însemna neascultare față de Dumnezeu, sau închisoarea militară și în mod probabil, moartea în fața plutonului de execuție.

Pe când în Europa, războiul se desfășura cu furie, în America, pe 16 iulie 1915, Domnul a chemat-o la odihnă pe sora White. Dacă Ellen White ar fi trăit în timpul războiului, biserica ar fi putut beneficia de sfaturile ei. Putem face o paralelă între Ellen G. White și profetul Samuel. Amândoi au murit în timp ce poporul lui Dumnezeu se afla în mijlocul unei crize severe. O mare pierdere a avut loc atunci când profeții nu au mai comunicat mesajele cerului către biserică.

“Chiar în timpul în care națiunea era măcinată de lupte interne, când sfatul temător de Dumnezeu al lui Samuel era mai necesar decât oricând, Dumnezeu i-a dat odihnă servului Său înaintat în vârstă.” 40.

UNIREA CU STATUL

În timpul Primului Război Mondial (1914-1918), biserica s-a confruntat cu o încercare critică. În Europa, situația era hotărâtă în mod clar. Toate bisericile, incluzând și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, trebuiau să sprijine eforturile de război, sau să sufere persecuție sub amenințarea pierderii bunurilor și a vieții. Care a fost poziția pe care au adoptat-o conducătorii adventiștilor? Documentul următor ne arată că principiul original de necombatanță a fost abandonat.

“Dresden, 5 Martie 1915

“Către Comandantul General al Corpului 7 Armată din Dresden:

“Legat de Decizia No. 856,111 din 22 Februarie, 1915, care interzice a avea loc adunări adventiste în Dresden, permiteți semnatarilor să dea următoarea explicație.

“Timp de mai mulți ani, semnatarii au prezentat în mod clar înaintea Oficialilor Militari, atât verbal cât și în scris că **serviciul militar** în zi de Sâmbăta (Sabat), pe timp de pace va rămâne pentru totdeauna o chestiune de conștiință individuală. Dar când a început războiul, conducătorii organizației adventiștilor din Germania au sfătuit de comun acord pe toți membrii din toată țara, care sunt înrolați în serviciul militar, ca sub presiunea circumstanțelor și a nevoilor țării să își îndeplinească datoria lor de cetățeni, în de acord cu Scriptura și în zilele de Sabat, așa cum și ceilalți soldați o fac în ziua de duminică. Ca dovadă, permiteți a include această pagină pentru a servi înaltului Minister de Război al Prusiei, document datat 6 august, 1914.

Această poziție luată cu ani în urmă, este susținută de către semnăturile alăturate:

“Pentru Diviziunea Europeană, Cartierul General în Hamburg,
(semnat) **L.R. Conradi, Președinte**

“Pentru Uniunea Est - Germană, Cartierul General în Berlin,
(semnat) **H.F. Schuberth, Președinte**

“Pentru Asociația Saxonă, Cartierul General, Chemnitz,
(semnat) **Paul Drinhaus, Președinte.**”

Conducătorii spirituali din Europa i-au instruit pe membrii să meargă să lupte în război ca oricare alți soldați. Cât este de tragic dar adevărat, totul s-a întâmplat după cum mărturisesc și documentele care urmează:

“Atunci când misionarul Badant a plecat în Madagascar, în 18 aprilie 1914, a avut o întâlnire cu câțiva dintre ofițeri cu rang înalt din armata franceză. Ei au constatat că unii dintre tinerii **Adventiști Francezi** au refuzat să își facă datoria în zi de Sabat. Dar au fost bucuroși atunci când cazul a fost prezentat în mod clar de către unul din misionarii noștri. Atunci, misionarul Badant a declarat: ‘**Când cuvântul război este rostit, tinerii noștri își vor face datoria și în ziua de Sabat.**’ 41.

“Noi, **Conferința Română a Adventiștilor de Ziua a 7-a**, aducem la cunoștință că punctul de vedere biblic cu privire la serviciul militar și chemarea de a purta armele este o datorie impusă de stat, pe care Dumnezeu l-a investit cu autoritate conform 1 Petru 2: 13,14 și Romani 13: 4-5. **Aceeași poziție a fost luată de Comitetul Conferinței Generale** la întrunirea sa din noiembrie 1915; în aceeași situație, membrii noștri din diferitele țări ale lumii au libertate deplină în a continua împlinirea îndatoririlor lor legale, după cum au făcut-o și până acum. Noi am avut cazuri în care frații din Germania au întrebat: ‘Ce trebuie să facem în război?’ Răspunsul a fost dat: ‘**Rămâneți credincioși lui Dumnezeu dar faceți ce face toată lumea...**’ Dumnezeu nu vrea ca să ne împotrivism guvernului pentru că ar fi rău de noi. De aceea trebuie ca să ne străduim a ne împlini toate îndatoririle care ne sunt încredințate de către stăpânire. După cum avem parte de privilegiu din partea guvernului, tot așa trebuie să ne facem datoria față de stat. Serviciul militar este una dintre acestea, pentru că uneori guvernele găsesc că este necesar a face războaie.” 42.

“In mod deosebit, biserica trebuie să-și amintească astăzi de frații noștri europeni, care acum suferă împotrivire. Unii sunt obligați să efectueze serviciul militar activ; viețile lor sunt în permanență în pericol și sunt expuși la necazuri și primejdii. Familiile au fost despărțite; cei rămași acasă sunt îngrijorați pentru cei care au mers pe front. Slujbașii unora dintre Conferințele și comunitățile noastre au fost constrânși să-și părăsească slujbele și să se înroleze sub culorile naționale. Rugăciunea noastră cea mai fierbinte ar trebui să fie ca Dumnezeu să salveze cauza adevărului Său în această perioadă de încercare și ca El să păzească în siguranță viețile copiilor Săi. Și ce pot face frații noștri europeni în aceste împrejurări, numai ei pot decide, cu rugăciune către Dumnezeu.” 43.

Din miile de adventiști care au intrat în serviciul militar, sute și-au pierdut viețile lor pe câmpul de luptă. De aceea apostazia a fost universală în toată Europa. În realitate au fost implicate în război toate națiunile Europei, chiar și unele dintre țările care au dorit să fie neutre.

Conducătorii bisericii din Europa nu au fost singurii care au înlăturat principiile fundamentale a le lui Dumnezeu. Această nouă poziție a primit **aprobarea Conferinței Generale din Washington, D.C.** Ei se aflau în deplină cunoștință de cauză față de poziția de combatant care a fost adoptată de către frații din Europa în timpul Primului Război Mondial.

“Comitetul Conferinței Uniunii Germane consideră că în legătură cu portul de armă sau serviciul militar e o îndatorire civilă pusă de către guvernele autorizate de Dumnezeu în de acord cu 1 Petru 2: 13,14 și Romani 13: 3-5. **Această poziție a fost luată și de Comitetul Conferinței Generale aflat în sesiune în noiembrie 1915.**”⁴⁴.

EXCLUDEREA CELOR CREDINCIOȘI

Dovezi ale spiritului de persecuție au fost manifestate de către “foștii frați”, după cum este arătat în următorul articol care a apărut într-un jurnal German din 1918:

“La începutul războiului organizația noastră s-a despărțit în două părți. Întrucât 98% dintre membrii noștri, cercetând Biblia au ajuns la convingerea că ei sunt obligați de conștiința lor să apere țara chiar și în Sabat (Sâmbăta), această poziție unanim aprobată de către conducere, a fost anunțată imediat Ministrului de Război. Totuși două procente nu s-au supus acestei hotărâri și din această cauză au fost excluși din pricina conduitei lor necreștinești.”⁴⁵.

Aproximativ 98% dintre membrii Bisericilor Europene au fost conduși în mod succesiv în apostazie, doar 2% au rămas credincioși. Frații din conducerea bisericii de atunci se fac responsabili de excluderea celor credincioși. Acești membrii nu au părăsit biserica, ei au stat fermi pentru adevăr, fără să se conformeze sau să se alipească apostaziei. Iar ca rezultat al aderării cu bună știință la principiile morale ale adevărului, ei au fost prigoniți. Unii dintre frații care au rămas credincioși au fost trădați de către proprii lor slujbași poliției secrete, arestați, condamnați, iar la sfârșit martirizați. În 1918, atunci când sa terminat războiul, erau între două și trei mii de membrii excluși din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

În timpul Primului Război Mondial în Germania, pastorul Oscar Kramer, pionier al Mișcării de Reformațiune, a fost martor la divizarea bisericii. În broșura sa, *Apariția și progresul Mișcării de Reformațiune, Experiența mea personală*, el descrie felul în care frații care au rămas credincioși au fost excluși din bisericile din Germania, în 1914.

“Pastorul nostru, fratele Richter, a fost primul sau unul dintre primii care au fost excluși. Printre alte nume îmi reamintesc de sora Riechers, sora Schwarting, sora Richter, fratele și sora Hollman; cred că de asemenea și fratele Kuhlmann, diaconul nostru. Puțin mai târziu, și mama mea a fost exclusă împreună cu alte nume pe care nu m-i le amintesc.

Când acești credincioși au auzit ce s-a întâmplat, au început să protesteze. A fost teribil, pentru că ei credeau că biserica nu are dreptul să acționeze în acest fel, contrar Scripturii. Dar totuși, chiar dacă ne-a plăcut sau nu, eram excluși din biserică. Noi ne iubeam biserica mai mult decât orice pe lume, dar adevărul îl iubeam și mai mult. A fost timpul în care am început să avem adunări de rugăciune în fiecare seară, care durau multe ceasuri. Cum am mai strigat la Dumnezeu să intervină în a readuce unitatea cu frații pe care îi iubeam atât de mult, din toata inima noastră! Dar se părea că zarurile au fost aruncate, iar drumul nostru de întoarcere a fost închis...

Între timp, am fost șocați când am primit vizitatori din orașele și satele aflate la mare distanță. Ei au venit din toată Germania și de asemenea din Austro-Ungaria, etc. Cu greu am putut să credem când ne-au povestit cum peste tot zeci de credincioși au fost excluși de către frații care erau la conducere. În Rhineland, două comunități întregi, cu pastorii lor cu tot au fost șterse de pe lista membrilor—Wermelskirchen, unde păstorea fratele Otto Welp și Coblenz, unde activa ca pastor fratele Woltz. Nu mai eram singuri. În realitate, erau sute care practic peste noapte au fost excluși din biserica pe care ei o iubeau din toată inima”⁴⁶.

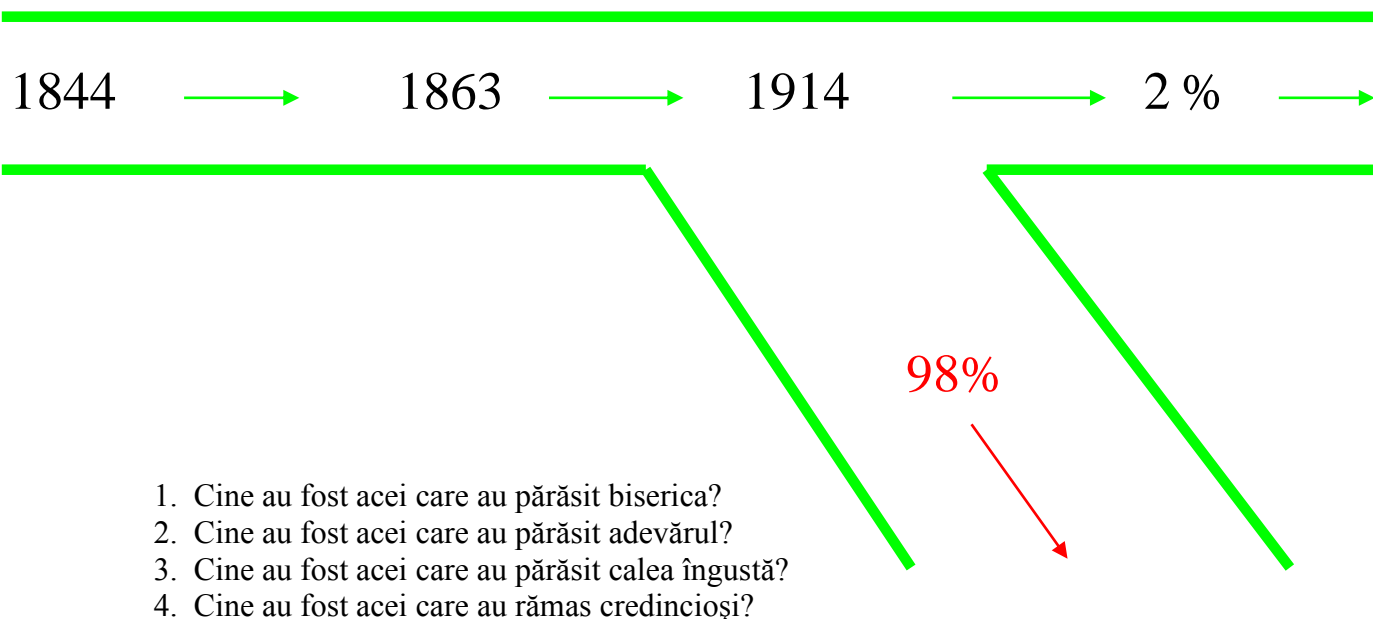
“Ascultați Cuvântul Domnului voi, care vă temeți de Cuvântul Lui. Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din pricina Numelui Meu: ‘Să-și arate Domnul Slava, ca să vă vedem bucuria!’—Dar ei vor rămânea de rușine!”⁴⁷.

Acest text Biblic s-a împlinit în timpul Primului Război Mondial. A fost conducerea Bisericii A.Z.S. care i-a exclus pe nedrept pe toți aceia care nu au vrut să sprijine războiul sau să participe la serviciul militar. Cu alte cuvinte, acei care au rămas credincioși Legii Morale a lui Dumnezeu, au fost tratați în mod nedrept și persecutați.

CERNEREA ȘI RĂMĂȘIȚA

“Vor mai rămânea doar câteva, ca la scuturatul măslinului: două, trei măslini, pe vârful crengilor, patru sau cinci în ramurile cu roade, zice Domnul, Dumnezeul lui Israel.” 48.

Biserica Adventistă a fost zdruncinată puternic în timpul crizei amare din timpul Primului Război Mondial. Doar aproximativ 2% din membrii au continuat să umble pe cărarea istorică a adventismului. Să facem un rezumat răspunzând la câteva întrebări:



Organizația care pe față a sprijinit călcarea cu bună știință a poruncilor a 4-a și 6-a nu mai poate pretinde a fi nici păzitorul legilor sfinte nici rămășița lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, acei care au ascultat de cele zece porunci și nu au participat sau nu au sprijinit războiul, pot fi considerați “Credincioși lui Dumnezeu.”

Poate că unul din motivele pentru care Dumnezeu a permis ca Primul Război Mondial să aibă loc a fost purificarea bisericii Sale. Pretinsul popor al lui Dumnezeu va rămâne credincios principiilor Sale în criza grea din timp de război? Sau ei vor înclina a asculta de poruncile oamenilor, în loc să își pună încrederea în Dumnezeu Atotputernic? După cum aurul este purificat doar în foc și biserica lui Dumnezeu a fost purificată în timpul acestei crize teribile. Doar o rămășiță, o parte a bisericii a rămas credincioasă adevărului alegând mai bine moartea decât să se despartă de Dumnezeu.

Vizionarul Ioan descrie caracteristicile celor credincioși.

“Și Balaurul mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminției ei, **care păzesc poruncile lui Dumnezeu** și țin mărturia lui Isus.” 49.

Poate că următorul citat dintr-un ziar german publicat în 1915 va aduce o lumină ajutătoare în ceea ce privește tema divizării bisericii Adventiste:

“Încă de la începutul războiului au existat divizări în mijlocul Adventiștilor. În timpul războiului, **majoritatea** au vrut să vadă înlăturate învățăturile fundamentale, dacă era necesar și prin forță. Alții au întrebat dacă în aceste timpuri de criză poate fi sfințită ziua Sabatului. Partea care se va opune va fi exclusă din organizația celor care urmează principiile originale de credință.” 50.

Pana inspirată descrie cernerea care are loc din timp în timp. O asemenea cernere e urmată întotdeauna de o separare în biserică.

“Am întrebat despre însemnătatea acestei cernerii și mi-a fost arătat că ea va fi provocată de mărturia hotărâtă dată de către Martorul Credincios către biserica Laodicea. Această mărturie va exercita o influență asupra inimii aceluia care o primește și îl va face să ridice sus stindardul și să vestească adevărul lămurit. Unii nu vor putea să suporte această mărturie directă ci i se vor împotrivi și aceasta va provoca cernerea în mijlocul poporului lui Dumnezeu... Numărul acestei cete scăzuse. Unii au fost cernuți și au rămas pe cale.” 51.

La sfârșitul războiului, libertatea a fost restabilită în Europa, iar membrii care au fost persecutați și excluși din Biserica A.Z.Ș. pentru refuzul lor de a participa la război, au luat legătura unii cu alții. Prima lor dorință a fost căutarea împăcării cu acei care au părăsit platforma originală a adevărului. Cereri care

cuprindeau dorința Reformiștilor de a se întâlni cu reprezentanții Conferinței Generale pentru o audiere au fost trimise conducătorilor Adventiști.

ÎNTÂLNIREA DE LA FRIDENSAU

În final, o asemenea întâlnire pentru audiere a fost acordată și a avut loc în zilele de 20-23 Iulie 1920, în localitatea Fridensau, Germania. 17 delegați care aparțineau Mișcării de Reformațiune din Europa (așa cum au început să se numească cei credincioși), au fost aleși să prezinte Consiliului poziția celor care au fost excluși. Pentru ca discuția să poată avea loc simplu și direct, ei au pus trei întrebări:

1. Ce poziție ia Conferința Generală față de rezoluția adoptată de către conducerea germană în 1914, cu privire la poruncile a 4-a și a 6-a?
2. Ce dovadă ne poate fi prezentată că nu am urmat calea biblică?
3. Care este poziția Conferinței Generale cu privire la mărturiile sorei White? Sunt ele sau nu sunt inspirate de Dumnezeu? Mai este Reforma Sanitară brațul drept al soliei îngerului al treilea? În conformitate cu Apocalips 14:6-12, solia noastră este națională sau internațională?

Președintele Conferinței Generale a Bisericii A.Z.Ș, pastorul A.G.Daniells a răspuns acestor patru întrebări precizând poziția Conferinței Generale. Pentru a preveni neînțelegerile, rapoartele discuțiilor, (numite și protocoale), au fost păstrate pentru ca oricine să poată avea un raport complet asupra a tot ce a fost spus sau făcut. Avem aici o parte a protocolului care cuprinde răspunsul la una din aceste întrebări:

“Curând după izbucnirea războiului în Europa, noi, în America am studiat chestiunea aceasta cu multă atenție. În comparație cu voi, am avut multe avantaje... Apoi, după ce am studiat cu grijă acest subiect, am realizat că ne aflăm într-o situație foarte confuză... Au fost unii dintre frați (cu aceasta nu voi spune, în Comitetul nostru) în Statele Unite care, atunci când am adoptat poziția de necombatant, au zis, ‘aceasta înseamnă că eu nu am nimic a face cu războiul; eu nu mă voi prezenta la unitate atunci când va trebui să mă înrolez, iar în situația aceasta soldații au trebuit să vină și să îi ducă în unități; iar ei nu au opus rezistență... Am avut frați care nu au ajuns până acolo. Atunci când au fost recrutați, au plecat la unitățile lor. Dar când au ajuns aici, ei au refuzat să îmbrace uniforma militară. Ei doreau să lucreze, dar nu au voit să îmbrace uniforma pentru că era împotriva conștiinței lor. Ca urmare aceștia au fost arestați și pedepsiți. Au fost și de aceia care au acceptat totul cu excepția armelor; atunci când le-a fost dată arma, ei au refuzat să o accepte. Au acceptat să facă instrucție cu o coadă de mătură sau cu un băț, iar cu acesta ei au luat parte la instrucție. Aceasta a fost după conștiința lor și după înțelegerea pe care au avut-o despre necombatantă. Au fost de asemenea și frați care au pus mâna pe armă și au participat la instrucție, iar ca o completare, au îndeplinit toate îndatoririle posibile, dar ei au precizat ofițerilor că ei sunt necombatanți și nu vor merge pe front. Așa, noi am avut toate ideile și gradele de necombatantă. Au fost și frați care au avut spiritul iubirii de patrie, au mers pe front și au luptat; ei au venit în Anglia și Franța, de acolo au intrat în tranșee, iar ce au făcut acolo eu nu știu; dar ei și-au efectuat serviciul și s-au reîntors atunci când sa încheiat armistițiul... Frații din America iau aceeași poziție moderată și tolerantă ca și frații din Europa. Noi am adoptat aceeași poziție pe care au adoptat-o frații din Anglia, Franța și din alte țări.” 52.

Pentru a avea un sumar al acestei discuții, pastorul Daniells a spus următoarele, după cum vom cita din protocol; “Noi am precizat că nu putem să fim conștiință pentru nimeni. Ne-am declarat poziția de necombatanți. Nu dorim să mergem la război. Noi regretăm războiul și suntem împotriva lui. **Dar noi trebuie să permitem fiecărui cetățean să acționeze față de autorități în conformitate cu conștiința sa proprie. Nici una din aceste persoane nu a fost exclusă din biserica noastră.** Nici unii dintre ei nu au fost tratați ca și cum nu ar fi fost creștini.” 53.

Frații care sau separat nu au auzit niciodată o asemenea învățătură. Era o doctrină cu totul nouă și total contrară învățăturilor pe care biserica le-a avut înainte. Această nouă învățătură – libertatea de conștiință, în legătură cu controversata temă a războiului – efectiv a închis ușa de reîntoarcere pentru membrii care au fost excluși.

SAN FRANCISCO 1922

În anul 1922, în San Francisco, frații care sau separat au mai făcut o ultimă încercare de a se reuni cu

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. În perioada 11-31 mai a aceluiași an, conducătorii Bisericii A.Z.Ș. se aflau în plină sesiune a Conferinței Generale.

Reformiștii au trimis mai multe petiții în care cereau o audiență, dar nu au primit nici un răspuns. Ultima petiție a fost trimisă în 22 mai, 1922. Dar și acest ultim apel a rămas fără rezultat. De aceea, au fost aleși doi frați, Otto Welp și H. Spanknobel, care trebuiau să încerce să obțină o audiență în afara programului conferinței. Pe când așteptau plini de nerăbdare un răspuns la ultimul lor apel, delegații Mișcării de Reformațiune l-au întâlnit pe pastorul Daniells în clădirea Civic Auditorium, unde l-au întrebat personal dacă pot obține o audiență înaintea delegaților. Răspunsul său a fost:

“Nu vom putea permite niciodată ca aceste întrebări să fie prezentate înaintea întregii adunări de delegați ai Conferinței Generale; aceasta ar cauza cea mai mare tulburare pe care am fi avut-o vreodată.”

Pentru a nu fi prezentată apostazia europeană înaintea întregii adunări de delegați, subiectele care tratau serviciul militar și schisma din 1914 nu au fost puse pe agenda de discuții. Aceasta a fost ultima încercare oficială pentru împăcare. Atunci când delegații Mișcării de Reformațiune au văzut că, conducerea Conferinței Generale nu a luat în considerare întrebările care au divizat și separat poporul lui Dumnezeu, nu a mai fost nici o cale de urmat decât să facă apel la membri în bisericile de care aparțineau. A fost tipărit un pliant care trata tema apostaziei din Europa și distribuit delegaților și participanților care ieșeau din sala de lucrări a Conferinței Generale. Aici avem o parte a acelui document:

ISUS PLÂNGE PENTRU POPORUL SĂU

Matei 32:37

Dragă frate sau soră, întreabă-te

DE CE O TERIBILĂ APOSTAZIE?

Conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au neglijat principiile mesajului soliei îngerului al treilea,

- a. Pentru că membri noștri din Europa au fost forțați să pună mâna pe armă.
- b. Pentru că în ceea ce privește portul de armă, conducătorii Bisericii A.Z.Ș. au adoptat poziția de a garanta libertatea de conștiință.
- c. Pentru că, conducătorii noștri au avut o poziție nehotărâtă și astfel au influențat pe frații noștri să calce Sabatul.
- d. Pentru că banii sfinți care trebuiau să fie folosiți în lucrarea evangheliei au fost folosiți de către conducători în sprijinul războiului, și mai mult și alții au fost încurajați să facă la fel.
- e. Pentru că membri care au protestat împotriva apostaziei de mai sus au fost excluși de către conducători.
- f. Pentru că membri care au protestat împotriva apostaziei au fost persecutați de către conducătorii acestei conferințe.
- g. Pentru că, conducătorii Europeni care au adus această apostazie au fost sprijiniți de către Conferința Generală.
- h. Pentru că Mărturiile, în special acelea care tratează Reforma Sanitară sunt neglijate atât în învățătură cât și în practică.
- i. Pentru că școlile noastre nu sunt libere de materiale și instructori care subminează dezvoltarea caracterului.
- j. Pentru că instituțiile noastre de sănătate au înlăturat principiile rânduite de cer pentru tratarea bolnavilor și au adoptat principii care după lege și mărturii sunt un blestem.
- k. Pentru că frații din Conferința Generală au refuzat să ia în considerare numeroasele apeluri făcute în legătură cu această apostazie și nu au acordat nici o audiere delegaților care reprezentau Adventiștii de Ziua a Șaptea care au fost excluși și sau reorganizat în vederea unei reformațiuni hotărâte.”

După adunarea din Fridensau, Germania, și după refuzul celor din conducerea Conferinței Generale de a acorda o audiere în San Francisco, mulți dintre adventiștii sinceri, care au fost convinși pe deplin că Biserica A.Z.Ș. a adoptat o poziție greșită în legătură cu serviciul militar au părăsit bisericile din care făceau

parte și sau unit cu cei separați și credincioși lui Dumnezeu. Pentru că Mișcarea de Reformațiune creștea în numărul de membri și în influență, conducerea Bisericii A.Z.Ș. s-a reunit pe data de 2 ianuarie în Gland, Elveția, pentru a se sfătui și de a găsi unele metode prin care să oprească dezvoltarea rapidă a Mișcării de Reformațiune. Pentru că nu au găsit o cale de corectare a greșelilor care au adus această mișcare în prim plan, conducătorii Adventiști au pregătit unele planuri pentru a avea succes în misiunea lor. La acest Consiliu din Gland, s-a luat hotărârea de a se da fiecărui membru **LIBERTATEA DE CONȘTIINȚĂ** în legătură cu serviciul militar și portul de armă. În 2 ianuarie 1923 a fost adoptată următoarea rezoluție:

“Comitetul executiv al Diviziunii Europene a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, întrunit în conferința din Gland, Elveția, au tratat cu grijă în ceea ce privește **păzirea Sabatului, serviciul militar, portul de armă pe timp de pace și în timp de război**, se declară în unanimitate în armonie cu învățătura generală a fraților din întreaga lume, după cum urmează:

“...*Noi garantăm fiecăruia dintre membrii denominațiunii noastre libertatea absolută de a-și servi țara în tot timpul și în tot locul după cum îi dictează conștiința și convingerile sale personale.*” 54.

Încă odată, ca și în sesiunea din Fridensau, conducătorii A.Z.Ș. au introdus teoria libertății de conștiință. Garantarea libertății de a călca Legea lui Dumnezeu în orice țară și indiferent de timp, pretinzând că nu este un păcat, cu siguranță este o caracteristică a confuziei lumești. Ce a scris Sora White despre libertatea omului?

“Oamenii nu au libertatea de a își face un standard al legii pentru ei înșiși pentru a evita Legea lui Dumnezeu și a plăcea propriilor lor înclinații. Ei trebuie să accepte marele standard moral al Neprihănirii lui Dumnezeu.” 55

“Dacă oamenii ar avea libertatea de a se abate de la prescripțiile lui Dumnezeu și să își hotărască singuri măsura datoriilor lor, atunci punctul lor de vedere ar fi atât de diferit, întocmai după cum sunt de diferite cugetările oamenilor, iar stăpânirea (guvernarea) ar fi luată în totul din mâna Domnului. Voința omului ar fi hotărâtoare iar sfânta și solemna voință a lui Dumnezeu – intenția Sa de iubire față de faptele Sale – ar fi disprețuită și profanată.” 56

REZULTATELE ACORDĂRII LIBERTĂȚII DE CONȘTIINȚĂ

Următoarele citate extrase din publicațiile A.Z.Ș. ne arată rezultatele tragice ale rezoluției Conferinței Generale cu privire la libertatea de conștiință în portul de armă.

România--1924

“A efectua serviciul militar și a lua parte la război nu implică un legământ cu lumea, nici nu este echivalent cu a trece de partea Babilonului. Participarea la război este pur și simplu o datorie civilă. În ce privește serviciul militar, tinerii noștri vor îndeplini datoriile lor și în Sabat.” 57

Yugoslavia—1925

“În conformitate cu standardul Biblic: Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu,” creștinii adventiști își împlinesc datoriile lor inclusiv datoriile militare. Ei servesc conștiincios armata atât în timp de pace cât și în timp de război. În războiul mondial un mare număr de creștini adventiști s-au evidențiat pe câmpul de luptă, astfel încât piepturile lor au fost decorate cu cele mai înalte medalii de război și militare.” 58

RĂZBOIUL CIVIL DIN S.U.A. (1861-1865)

“Adevăratul motiv al Războiului civil a fost ascuns atât de Sud cât și de Nord. Nici uneia dintre cele două părți nu le-a plăcut să admită că soarta sclavilor negrii a fost motivul principal pentru care au luptat; totuși, astăzi nici unul nu neagă că acesta a fost motivul adevărat de la care în final a erupt deflagrația; dar cu siguranță, rezultatul cel mai semnificativ al acestui război a fost abolirea sclaviei.” 59

Pentru prima dată, poporul Advent, ca și organizație a trebuit să se confrunte cu problema războiului, iar toate acestea, la începerea Războiului Civil din S.U.A.

La începerea războiului, problema recrutării de personal pentru armată, nu era semnificativă, deoarece în acel timp armata era formată strict din voluntari. Dar, cum războiul a continuat și s-a soldat cu mari pierderi de vieți omenești, autoritățile au instituit un sistem de recrutare. Noile legi emise în 24 februarie 1864, pentru persoanele care aparțineau grupărilor religioase, ofereau trei variante. Acestea au fost: (1) serviciul sanitar, (2) îngrijirea refugiaților și (3) plata a 300 dolari. Aici avem cuvintele exacte ale acestei legi:

Act al Congresului, 24 februarie, 1864, secțiunea 17: “Așa cum va fi specificat mai jos, membrii grupărilor religioase care datorită legământului sau afirmațiilor lor declară că ei se opun purtării armelor și cărora regulile și principiile de credință a le grupărilor menționate anterior le interzic acest lucru, vor fi considerați necombatanți, iar ei vor fi folosiți de către Secretariatul de Război în spitale, sau la îngrijirea refugiaților de război sau, vor trebui ca să plătească suma de trei sute de dolari persoanei care va fi împuternicită de către Secretarul de Război să îi primească, iar acești bani vor fi folosiți în beneficiul bolnavilor și al soldaților răniți...”⁶⁰

POZIȚIA DE NECOMBATANT PE MOTIV DE CONȘTIINȚĂ ÎN TIMPUL RĂZBOIULUI CIVIL DIN S.U.A.

În timpul Războiului Civil, toți acei care au făcut excepție la legea recrutării au trebuit să plătească autorităților 300 dolari și au fost declarați necombatanți. Istoricul Peter Brock, subliniază în scrierile sale că toți acei care au făcut excepție de la serviciul militar în 1864, astăzi ar fi considerați necombatanți din motive de conștiință. Vă rog ca să țineți minte acest fapt.

“Chiar dacă în Actul Congresului din Martie 1863 nu se cerea ca cineva să aibă statut de membru într-o biserică pacifistă, Actul din Februarie 1864 a cerut ca solicitanții să prezinte acest statut ca o garanție la cererea de primire a statutului de necombatant din motive de conștiință... Dar în 4 iulie 1864, Congresul a adoptat un amendament care, chiar dacă nu altera în nici un fel hotărârea luată în februarie pentru necombatanții din motive de conștiință, a abolit privilegiul general de a evita serviciul militar prin comutare.”⁶¹

Pentru că autoritățile au oferit trei posibilități, care a fost decizia oficială adoptată de către Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea?

“În nici una din publicațiile denominațiunii noastre nu am aprobat sau încurajat purtarea armelor; și atunci când am fost obligați de lege, decât să călcăm principiile noastre, am ales ca să plătim și să ne ajutăm unii pe alții în plata celor 300 dolari.”⁶²

Considerând acest document, nu rămâne nici o umbră de îndoială că Adventiștii de Ziua a Șaptea ca și denominațiune au aderat ferm poziției de necombatant din motive de conștiință, față de tot ce aparține războiului sau serviciului militar. Documentul de mai sus a fost semnat în 2 august 1864 de către trei membri ai Comitetului Executiv al Conferinței Generale. Acesta a fost trimis lui Austin Blair, guvernatorul statului Michigan.

În sesiunea plenară a Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea din Battle Creek, Michigan, s-a adoptat următoarea hotărâre:

“...noi suntem siliți să refuzăm orice participare la acte de război și vărsări de sânge ca fiind nepotrivite cu datoriile poruncite nouă de către Stăpânul divin cu privire la vrăjmași și cu privire la întreaga omenire.”⁶³

Biserica Adventistă a adoptat poziția de necombatant pe motiv de conștiință. Acest fapt este clar. Aș dori ca să subliniez cuvintele “noi suntem siliți să refuzăm orice participare la acte de război.”

În anul 1863, Domnul a dat servei Sale E. G. White, instrucțiuni speciale cu privire la serviciul militar. Iată ce i-a fost descoperit în viziune:

“Mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu, care este tezaurul său deosebit, nu poate lua parte la acest război de confuzie, căci el este contrar oricărui principiu al credinței lor. În oștire ei nu pot asculta de adevăr, și în același timp și de ordinele ofițerilor lor. Ar avea loc atunci o continuă violare de conștiință.”⁶⁴

MEDICII ÎN ARMATA S.U.A.

Un creștin nu poate merge la război sub nici o formă. Pionierii adventiști au evitat armata, unde soldații sunt învățați să își urască dușmanii și nu să îi iubească. Dumnezeu dorește ca copiii Săi să respecte viața și nu să o distrugă. Și faptul că cineva este medic în armată nu este după voia lui Dumnezeu. Este adevărat că uneori medicii salvează vieți și ușurează suferințele, dar obiectivul primar al medicilor militari este de a ajuta eforturile de război. *Manualul Armatei S.U.A.* ne dă o descriere precisă a rolului și îndatoririlor corpului medical:

“Serviciul Medical al Armatei este un corp ajutător aflat în slujba elementelor de luptă ale armatei, și are datoria de a menține sănătatea și eficiența de luptă a trupelor...Cu cât mai rapid sunt tratați răniții și cei afectați emoțional, cu atât sunt mai mari șansele **reîntoarcerii lor cu succes pe câmpul de luptă**. Misiunea serviciului medical pe teatrul de operațiuni este de a conserva puterea umană prin recomandarea și furnizarea tehnicii necesare implementării măsurilor de păstrare a sănătății trupelor, supravegherea și îngrijirea medicală pentru reintegrarea cât mai rapidă a soldaților; de a contribui direct la eforturile militare prin furnizarea tratamentelor medicale și evacuarea rapidă și ordonată a celor răniți sau bolnavi.” 65

Deci, așa cum se vede, după cum scrie Manualul Armatei Americane, un medic contribuie direct la eforturile militare. Datorită faptului că nu mai suntem sub teocrație, Dumnezeu nu dorește ca noi să participăm la actele de război. Aduceți-vă aminte că Sora White scria următoarele: “În oștire ei nu pot asculta de adevăr și în același timp și de ordinele ofițerilor lor...”

Având în vedere aceste realități, care este recomandarea pe care poate ca să o impună Biserica A.Z.Ș. membrilor ei pe timp de război?

Răspunsul îl găsim într-o publicație adventistă care descrie îndatoririle necombatantilor pe timp de război.

“Ei vor ajuta armata cu haine și hrană; participă la îngrijirea bolnavilor și a răniților; ajută la îngroparea morților; ajută la transportul oamenilor, hranei și a îmbrăcămintei, etc. Ei vor construi campamente; vor merge pe câmpuri, în mine și în fabrici, sub îndrumarea autorităților. Ei vor ajuta la fortificarea pozițiilor, deci cu alte cuvinte, ei vor salva vieți omenești.” 66

Rolul necombatantului este de a contribui direct la eforturile de război și de a ajuta câștigarea bătăliilor pentru patria sa.

Chiar dacă în S.U.A., Biserica A.Z.Ș. este înregistrată cu statut de necombatant, membrii ei au libertatea de a servi în oricare ramură doresc. “În timp ce înaintarea este poziția Bisericii A.Z.Ș. în Statele Unite, organizația nu poate să dicteze membrilor ei în mod individual, dar fiecare trebuie ca să stea pe propria sa convingere a conștiinței.” 67

Ellen White a scris clar că libertatea care dă oamenilor posibilitatea de a călca Legea lui Dumnezeu nu există și trage un semnal de alarmă împotriva acestei false libertăți.

COMBATANȚII NU SUNT EXCLUȘI

Dincolo de a da membrilor lor libertatea de a servi ca necombatanți, Biserica A.Z.Ș. acordă membrilor ei libertatea de a participa ca și combatanți. Un combatant este acel soldat care luptă cu arma în mână. Atunci care este poziția pe care Biserica A.Z.Ș. o adoptă cu privire la statutul de combatant? Îl va pune sub disciplină sau îl va exclude pe acela care va servi patria ca și combatant?

Poziția oficială a Bisericii A.Z.Ș. este următoarea: “ Pentru aceia care aleg în mod deliberat să participe ca și combatanți, sfătuirea și călăuzirea pastorală trebuie să fie asigurată prin slujirea nevoilor lor, știind că biserica se abține în a lua vreo măsură disciplinară împotriva lor.” 68

În 4 iunie 1974, C.D. Martin, membru în Conferința Generală a Bisericii A.Z.Ș. a scris o scrisoare în care se tratează subiectul serviciului militar. În scrisoare se specifică:

“Întrebare: Va fi exclus un membru al bisericii A.Z.Ș. dacă cu bună știință va alege statutul de combatant, respingând atât statutul de necombatant cât și statutul de necombatant din motive de conștiință?

Răspuns: **Nu**. Pentru un răspuns complet la această întrebare aș dori să mă refer la o hotărâre adoptată de către Consiliu în toamna anului 1972...” 69

În 1989, Calvin B. Rock vicepreședintele general al Conferinței Generale a scris un articol prin care

s-a confirmat decizia Consiliului Bisericii din toamna anului 1972.

“Avem un număr de membrii care servesc în forțele de poliție, alții care își fac serviciul ca agenți de pază și securitate, iar alții care lucrează cu F.B.I.-ul sau cu alte agenții federale. Majoritatea acestor persoane poartă arme dar din punctul de vedere al Manualului de Biserică ei nu prezintă a fi caz de disciplină. Nici persoanele care activează în forțele armate și au decis să poarte arme.

ADVENTIȘTII CARE AU ALES SĂ POARTE ARME NU SUNT PUȘI SUB DISCIPLINA BISERICII.” 70

Cu alte cuvinte, un adventist poate să fie membru în continuare chiar dacă el alege să fie combatant. El **nu** va fi exclus din biserică pentru că a participat la distrugerea de vieți omenești! Ce situație tragică!

În timpul crizei din Golful Persic din anul 1991, *Spectrum* a publicat un articol în care era menționat numărul soldaților adventiști participanți la război. Iată ce ne este raportat:

“Departamentul Apărării estimează că 0,5% din tot personalul trupelor S.U.A. sunt adventiști. Bazat pe acest raport, Departamentul Capelanilor din Conferința Generală A.Z.Ș. estimează că din cei 500.000 soldați americani prezenți în Războiul din Golf, între 2000 și 2500 sunt adventiști...

“Unul dintre capelanii militari, adventist, estimează că 90% dintre Adventiștii înrolați în armata americană –incluzându-i probabil și pe cei din Golf—sunt combatanți cu arma în mână.” 71

Bazându-ne pe Mărturiile Spiritului Profetic și Biblie, un adventist care acceptă serviciul militar poate să fie în continuare membru al bisericii?

“Domnul Hristos a arătat foarte lămurit faptul că toți aceia care stăruiesc pe față în păcat, trebuie să fie îndepărtați din biserică, dar El nu ne-a încredințat lucrarea de a judeca motivele și caracterul.” 72

“Cu păcatul și cu păcătoșii din comunitate trebuie a se proceda hotărât, pentru ca să nu fie molipsiți și alții. Adevărul și curăția cer ca noi să curățim și mai temeinic tabăra de Acani. Acei care ocupă posturi de răspundere nu trebuie să tolereze păcatul în vreun frate. Arătații că el trebuie să renunțe la păcat sau să se despartă de comunitate.” 73

A fi combatant înseamnă a călca pe față porunca a șasea, “Să nu ucizi.” Din nefericire, Biserica A.Z.Ș. permite membrilor care au ales de bună voie statutul de combatant să activeze în continuare în cadrul bisericii.

DE CE AU FOST EXCLUȘI ?

În 1865, doi membrii adventiști care s-au înrolat în armată au fost excluși din biserică. Acest fapt este menționat în *Review and Herald*.

“După cum înrolarea voluntară în serviciul războiului este contrară principiilor de credință și a practicilor Adventiștilor de Ziua a Șaptea în de acord cu poruncile lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, ei nu pot ca să păzească toate acestea în mediul în care au intrat. De aceea, Enoch Hayes a fost exclus din rândurile bisericii din Battle Creek, cu unanimitate de voturi din partea bisericii. 4 Martie 1865...

“Bisericele din Plum River și Green Vale, Illinois, s-au întrunit pe data de 22 ianuarie, iar după lungi dezbateri, au retras dreptul de a mai fi membru lui Hiram N. Bates, care s-a înrolat în serviciul militar al Statelor Unite, iar prin aceasta el nu a mai fost în armonie cu vederile Bisericii A.Z.Ș.” 74

Pionierii bisericii i-au exclus pe acei care s-au înrolat în armată. Ei nu au permis, dar au sancționat călcarea poruncilor.

Pe de altă parte, în timpul Primului Război Mondial, conducătorii din Europa i-au exclus pe membri care din motive de conștiință au refuzat participarea la război, cu alte cuvinte, pe cei credincioși. Astăzi, biserica îi tolerează pe aceia care fac serviciul militar sub arme.

CRIZA CELUI DE AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Primul Război Mondial a avut din punct un efect de vedere spiritual un efect dezastruos pentru Biserica A.Z.Ș. Ce s-a întâmplat în timpul celui de al Doilea Război Mondial?

Chiar de la începutul celui de al Treilea Reich, sub Adolf Hitler, Biserica A.Z.Ș. din Germania l-a sprijinit pe dictator, și s-au declarat ca și combatanți. Ei erau dispuși să lupte și să își riște viețile pentru

patrie. În 1 ianuarie 1937, în ziarul oficial al Bisericii A.Z.Ş. din Germania, Der Adventbote, (Curierul Adventist), a apărut o fotografie care a fost făcută în Fridensau, Germania, și îi arată pe studenții de la Seminarul Adventist îmbrăcați în uniforme naziste, pe când se aflau în fața clădirii seminarului, fiind inspecțiați de către autoritățile oficiale. Scriitorul articolului, W. Eberhardt, a declarat că “Fridensau aparține acelor comunități care au votat 100% pentru Hitler.”

În anul 1936, atunci când pastorul C.H. Watson (fost președinte al Conferinței Generale) a fost chestionat de unul dintre conducătorii bisericii din Europa în legătură cu regimul lui Hitler, el a dat următorul răspuns: “Putem ca să îl laudăm pe Domnul pentru regimul actual. Hitler a primit puterea de la Dumnezeu.” 75

Mișcarea de Reformațiune a rămas credincioasă în timpul de criză și a trebuit să sufere din nou persecuție din partea autorităților. Mișcarea ca și organizație a fost declarată dușman al statului iar pe data de 29 aprilie 1936, a fost scoasă în afara legii, iar toate bunurile ei au fost confiscate. Aici se poate vedea traducerea scrisorii scrise către fratele Otto Welp, unul dintre conducătorii Mișcării de Reformațiune din Germania.

Comandamentul Poliției Politice
Al Țărilor din Prusia
Poliția Secretă de Stat
B-NR II IBI-S. 213/36

Berlin SW 11
29 Aprilie 1936

Către Dl. Otto Welp
Bad Godesberg
Rheinslee 56II

În de acord cu Secțiunea 1 a Ordonanței Poporului și a președintelui Reich-ului pentru protecția poporului și a statului, emisă în 28 februarie 1933, secta “Advențiștilor de Ziua a Șaptea Mișcarea de Reformațiune” este prin urmare dizolvată și interzisă în tot Reichul German. Bunurile ei sunt confiscate. O acțiune contrară acestei hotărâri va fi pedepsită în de acord cu secțiunea 4. a Ordonanței Poporului din 28 februarie 1933.

Motivele: Mișcarea de Reformațiune a Advențiștilor de Ziua a Șaptea sub vălul activităților religioase, urmărește scopuri care sunt contrare viziunii mondiale ale Naționalism – Socialismului. Membrii acestei secte refuză să participe la serviciul militar și să dea salutul German. Ei declară în mod deschis că nu cunosc nici o patrie, dar sunt de orientare internațională față de toți oamenii ca fiind frații lor. Pentru că poziția acestei secte este un pericol de a crea confuzie în rândurile populației, dizolvarea acesteia a fost necesară pentru siguranța poporului și a statului.

Reprezentant,
(semnătura)
Heydrich

PERSECUTAREA CELOR CREDINCIOȘI

Reformiștii au rămas credincioși principiilor lui Dumnezeu. Ca rezultat, ei au fost foarte greu persecutați. Unii dintre ei au fost internați în lagărele de concentrare, unde mulți dintre ei și-au dat viața pentru adevăr. Pe ei îi așteaptă o cunună a biruinței. Slăvit să fie Dumnezeu pentru apărătorii neclintii ai adevărului Său din Mișcarea de Reformațiune. Aici avem o listă parțială a celor care au suferit și au murit ca eroi ai credinței:

Blasi (prenumele necunoscut), 50 ani, ucis în lagărul de concentrare de la Mauthausen în 1943;
Brugger, Anton, 32 ani, decapitat în Berlin în 1943;
Freier, Robert, arestat și ucis în 1940;
Golanczik (prenumele necunoscut), 51 ani, torturat și ucis într-un lagăr de concentrare în 1943;

Hanselmann Johann, 50 ani, ucis în lagărul de concentrare de la Sachsenhausen în 1942;
Herman (prenumele necunoscut), 70 ani, arestat în 1941 și declarat mort în închisoarea din Breslau;
Koerner, Ernst, Torturat și ucis în lagărul de concentrare de la Sachsenhausen în 1944;
Maritschnig, Maria, 58 ani, a murit în 25 septembrie în lagărul de concentrare de la Auschwitz;
Metzner, Gottlieb, arestat în 19 octombrie 1944 și ucis în același an în lagărul de concentrare de la Oldenburger;
Muench, Alfred, a murit în lagărul de concentrare de la Neuengamme în 1945;
Pacha, Victor, 26 ani, mort prin împușcare la Halle/Saale în 27 septembrie 1942;
Pietz Gunter, 19 ani executat prin împușcare la Halle/Saale în 27 septembrie 1942;
Psyrembel, Gustav, executat în 30 martie 1940 în Berlin;
Ranacher (prenumele necunoscut) condamnat la moarte de un tribunal militar;
Rohloff, Stanislav, 51 ani, torturat și ucis în lagărul de concentrare de la Mauthausen în 1944;
Sadowski, Salamon, 35 ani, împușcat de către SS în 1942;
Slachetka, Aleksy, 21 ani mort în transportul de prizonieri către Dachau, în 1942;
Slachetka, Tomasz, 44 ani, torturat și ucis în lagărul de concentrare de la Mauthausen în 1944;
Traumann, Willy, executat prin împușcare în lagărul de concentrare de la Oranienburg în 1941;
Zeiss, Dr. Alfred, mort într-un lagăr de concentrare;
Zrener, Leander, împușcat în 9 august 1941 la Brandenburg/ Havel.

Acești martori au fost credincioși Adevărului și poruncilor lui Dumnezeu. Ei au trecut prin multe încercări, dar acum ei sunt învingători.

MERGEȚI, ÎNVĂȚAȚI, BOTEZAȚI

Una dintre marile responsabilități pe care le are Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea Mișcarea de Reformațiune, este de a ajuta câmpurile misionare din întreaga lume.

Biserica angajează lucrători care să ducă vestea bună a mântuirii oamenilor care sunt înfometăți după adevărurile spirituale. Distribuirea de literatură spirituală precum și de sănătate este una dintre metodele eficiente de a găsi suflete pentru împărăția lui Dumnezeu. Înainte de încheierea timpului de har, toată lumea trebuie să fie avertizată. Evanghelia trebuie să ajungă în mâinile africanilor, asiaticilor, europenilor, australienilor și americanilor, peste tot. Desigur, lucrarea lui Dumnezeu se va termina în revărsarea Duhului Sfânt, în timpul ploii târzii.

Dumnezeu i-a încredințat rămășiței Sale, bisericii, “Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”

SEPARAREA—A RĂMÂNE ÎNĂUNTRU SAU A IEȘI AFARĂ

După ce ploaia târzie își va termina lucrarea, Isus va reveni ca să îi ia cu el pe copiii Săi, ca ei să fie cu El în ceruri. Ce speranță glorioasă pentru creștini! Pentru că acest eveniment se va întâmpla foarte curând, copiii lui Dumnezeu trebuie să se pregătească la modul cel mai serios. Dumnezeu cere ascultare de cele Zece Porunci. Ca să putem fi credincioși harul lui Dumnezeu ne este dat ca să ne poată întări în lupta noastră de despărțire de păcat și de învățăturile false. Uneori, este necesară chiar și o divizare a bisericii. Avem aici cazuri când despărțirea din cauza adevărului a avut loc, începând chiar cu primul secol.

“După o luptă lungă și aprigă, cei credincioși, puțini la număr, s-au hotărât să rupă orice fel de legătură cu biserica apostaziată, dacă ea refuza și mai departe să se elibereze de rătăcire și idolatrie. Ei au văzut că despărțirea era o necesitate absolută, dacă doreau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu.” 76

Isus Hristos, marele reformator, atât cât a trăit pe pământ a trebuit să se separe de rău.

“Sinedriul lepădase solia lui Hristos și era hotărât să-L omoare; de aceea, Isus s-a îndepărtat de Ierusalim și de preoți, de templu, de conducătorii religioși, de poporul care fusese învățat în a le legii și S-a îndreptat către o altă clasă de oameni pentru a le vesti solia și pentru a aduna pe aceia care urmau să vestească Evanghelia la toate neamurile.” 77

Martin Luther, unul dintre cei mai mari reformatori al secolului al 16-lea, de asemenea a trebuit să

se separe de biserica pe care o iubea atât de mult.

“Și totuși, nu fără o grozavă luptă cu sine s-a hotărât Luther la o ruptură definitivă cu biserica.” 78

În anul 1844, o altă separare a avut loc: 50000 de persoane au luat poziție pentru Adevăr și s-au separat de bisericile protestante pe care cu un timp în urmă le-au iubit.

“De aceea, s-au socotit îndreptățiți să se despartă de cei cu care crezuseră până atunci. În vara anului 1844, aproximativ 50.000 de persoane s-au retras din biserici.” 79

Este un păcat a te despărți de biserică? Un răspuns a venit din partea lui B.B.Beach, fost Secretar al Conferinței Generale a Bisericii A.Z.Ș.:

“Fără nici o îndoială, despărțirea de Dumnezeu este păcat. Dar ca o grupă să se separe de o biserică organizată și să-și organizeze propria biserică nu este păcat deloc. Deseori, istoria ne arată că asemenea separări și reorganizări au apărut datorită faptului că biserica majoritară s-a despărțit de Dumnezeu prin apostazie și practici imorale. Într-adevăr, a nu te separa de o asemenea biserică poate fi un mare păcat” 80

MOMENTUL LUĂRII UNEI DECIZII

Acum este timpul de a lua o hotărâre pentru Dumnezeu și adevărul Său. Pentru a ne decide să umblăm în lumină, să nu așteptăm prea mult.

În 1885, Ellen White a scris un mesaj care trebuie luat în considerare de către toți aceia care doresc să fie salvați.

“Aceia care nu urmează când Dumnezeu îi cheamă, ci care așteaptă să aibă mai multe dovezi evidente și mai multe ocazii favorabile, vor umbla în întuneric, pentru că lumina le va fi retrasă. Dovada dată într-o zi, poate nu mai e repetată niciodată.” Mărturii vol. 3 pag 251,252. 81

Să privim dar la Isus, Mântuitorul nostru, ca să ne călăuzească în tot adevărul. Fără El nu putem să facem nimic. Foarte curând, harul lui Dumnezeu se va încheia și Isus Hristos va reveni ca să dea răsplata copiilor Săi credincioși. Ești tu pregătit să te întâlnești cu El? Eu cred că da.

INDEX

1. Ieremia 6: 16.
2. 1 Regi 18: 30.
3. E.G.White, Mărturii pentru comunitate, vol 7, pag 285.
4. E.G.White, Mărturii pentru comunitate vol. 8 pag 117.
5. E.G.White, Experiențe și viziuni, pag 185.
6. E.G.White, Experiențe și viziuni, pag 83, 84.
7. E.G.White, 135. Mărturii vol 1 pag 135.
8. E.G.White, Mărturii vol 1 pag 202.
9. E.G.White, Mărturii vol 1 pag 444.
10. E.G.White, Mărturii vol 2 pag 375.
11. E.G.White, Mărturii vol 5, pag 73,227, ultima ediție
12. E.G.White. “Poziția noastră” The Review and Herald, 24 iulie 1888.

13. E.G.White, Scrisoarea S-24-1892,
14. E.G.White, Mărturii speciale pentru predicatori pag 83
15. Idem, pag. 79-80. Mărturii speciale pentru predicatori, pag. 71.
16. E.G.White. "Nevoia unei legături vitale cu Hristos" The Review and Herald, 1 august 1893.
17. E.G.White, Mărturii speciale pentru predicatori, pag 78.
18. E.G.White, Mărturii pentru comunitate vol. 8 pag. 196.
19. Apocalips 2: 5.
20. E.G.White. Parabolele Domnului Hristos, pag. 205.
21. E.G.White, Mărturii pentru comunitate, vol. 8 pag. 230,231.
22. E.G.White, Mărturii pentru comunitate, vol 5 pag 749.
23. E.G.White "Învățați lumea," Review and Herald, 24 iulie 1904, pag 16.
24. Idem, pag. 16.
25. E.G.White, Mărturii speciale pentru predicatori, pag 448.
26. "O Chemare la slujire.", Buletinul Conferinței Generale, 18 mai 1909, pag 57.
27. E.G.White, Mărturii pentru comunitate, vol 8. pag 196
28. E.G.White, Mărturii pentru comunitate, vol 5, pag 143
29. Isaia 42: 21.
30. Maleahi 4:5.
31. Apocalips 10:10; 3:14.
32. E.G.White, Mărturii pentru comunitate, vol. 9, pag 15.
33. E.G.White, " Nevoia unei treziri la o reformațiune" , The Review and Herald, 25 febr, 1902.
34. E.G.White, " Ziua Domnului este aproape", The Review and Herald, 24 noiembrie, 1904.
35. E.G.White, Mărturii pentru comunitate, vol. 8 pag 196,197.
36. Timpul și lucrarea, pag 10-11, compilație din scrierile sorei White, editate de Conferința Generală a Bisericii A. Z. Ș.
37. E.G.White, Mărturii pentru comunitate, vol. 5 pag. 754,755.
38. Zionswachter.nr 18, 1914, Hamburg.
39. E.G.White, Mărturii speciale pentru predicatori, pag 448,449.
40. E.G.White, Patriarhi și profeți, pag. 687.
41. Zionswachter, nr. 18, 1914, pag. 435. Hamburg.
42. Ștefan Demetrescu, "Raport" publicat în "Curierul misionar" din 3 noiembrie, 1916, București, România, vol. 1, Nr. 3, pag, 35-37.
43. Francis M. Wilcox, "Amintiți-vă de acei care sunt în lanțuri" The Review and Herald, 27 aug. 1914.
44. Zionswachter, 20 martie, 1916.
45. Dresdener Neueste Nachrichten, 12 aprilie,1918. (ziar german).
46. Oscar Kramer, Apariția și progresul Mișcării de Reformațiune; Experiența mea Personală. Pag.8-9.
47. Isaia 66: 5.
48. Isaia 17: 6.
49. Apocalips 12: 17.
50. Kolnische Zeitung, 21 septembrie 1915.
51. E. G. White, Experiențe și viziuni pag 207,208.
52. Raportul întâlnirilor de la Fridensau din 21-23 iulie, dintre reprezentanții Bisericii A.Z.Ș. și ai Mișcării de Reformațiune. Pag 29-32.
53. Idem, pag. 31.
54. Francis M. Wilcox, Adventiștii de Ziua a Șaptea pe timp de război, pag 346-347.
55. E. G. White, Căminul Advent, pag. 342.
56. E. G. White, Cugetări pe Muntele Fericirilor, pag. 51-52.
57. P. P. Paulini, Profeția, pag. 39.
58. Adventizam. (Yugoslavia: Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea).
59. Arthur W. Spalding, Originea și dezvoltarea Adventiștilor de Ziua a Șaptea, vol 1 pag 312.

60. Act al Congresului S.U.A, 24 februarie 1864, secțiunea 17.
61. Peter Brock, Pacifismul în Statele Unite, de la era colonială până la Primul Război Mondial. Pag. 858.
62. Francis M. Wilcox, "Advențiștii de Ziua a Șaptea pe timp de război," Review and Herald, 1936, pag. 58.
63. Idem, pag 24.
64. E. G. White, Mărturii pentru comunitate, vol.1 pag 345
65. Manualul trupelor de uscat a Statelor Unite.
66. Organizarea Serviciilor Naționale, Clark Smith, Advențiștii de Ziua a Șaptea și autoritățile civile, 1940 pag 12.
67. J.P. Neff "Tineretul nostru în timp de război", lucrare revizuită și aprobată de către Conferința Generală a Advențiștilor de Ziua a Șaptea, 1942 pag. 6.
68. "Noutăți Generale: Relațiile cu autoritățile civile și războiul", Review and Herald, 20 noiembrie 1972 pag 20.
69. C. D. Martin, Scrisoare către Marianne Van Beveren, 4 iunie 1974.
70. Calvin B. Rock, "Serviciul Militar", The Adventist Review, 30 martie 1989 pag. 16.
71. "Advențiști în Golf" Spectrum: Jurnalul Forumului Asociației Advențiștilor, martie 1991 vol. 21 nr 2, pag. 7.
72. E. G. White, Parabolele Domnului Hristos, pag. 40
73. E. G. White Mărturii pentru Comunitate vol. 5, pag 141
74. Review and Herald, "Notițe" 7 martie 1865, pag, 112.
75. Mișcarea de Reformațiune a AZȘ. Calea Advențiștilor, pag. 109.
76. E. G. White, Tragedia Veacurilor, pag 41.
77. E. G. White. Hristos Lumina Lumii, pag. 180.
78. E. G. White. Tragedia Veacurilor, pag 141
79. E.G.White. Tragedia Veacurilor, pag 383
80. B. B. Beach, "Este separarea un păcat?" în Semnele timpului, octombrie 1972.
81. E. G. White. Mărturii pentru comunitate vol 3 pag. 251,252.